

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 15. března 2012 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Landgericht Regensburg — Německo) — G v. Cornelius de Visser

(Věc C-292/10) ⁽¹⁾

(„Příslušnost a výkon soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech — Doručení soudních písemností zveřejněním — Neexistence bydliště nebo známého místa pobytu žalovaného na území členského státu — Příslušnost „ve věcech týkajících se protiprávního jednání či jednání, které je postaveno na roveň protiprávnímu jednání“ — Porušení osobnostních práv, ke kterému by mohlo dojít zveřejněním fotografií na internetu — Místo, kde došlo nebo může dojít ke škodné události“)

(2012/C 133/07)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Landgericht Regensburg

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: G

Žalovaný: Cornelius de Visser

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Landgericht Regensburg — Výklad čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce SEU ve spojení s čl. 47 odst. 2 první větou Listiny základních práv Evropské unie (Úř. věst. 2007, C 303, s. 1), čl. 4 odst. 1, čl. 5 bodu 3 a čl. 26 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04 s. 42), čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (Úř. věst. L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25 s. 399) — Vnitrostátní právní úprava stanovící za určitých podmínek provedení veřejného oznámení soudních písemností žalovanému a umožňující vydání rozsudku pro zmeškání na základě žaloby doručené tímto způsobem — Použitelnost pravidel příslušnosti nařízení (ES) č. 44/2001 při neexistenci bydliště nebo známého místa pobytu bydliště na území členského státu — Určení soudní příslušnosti a práva použitelného na žalobu na poškození osobnostních práv údajně spáchaného zveřejněním fotografií na internetové stránce provozované osobou, jejíž bydliště je neznámé

Výrok

1) Za takových okolností, jako v původním řízení, musí být čl. 4 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, vykládán v tom smyslu, že

nebrání použití čl. 5 odst. 3 téhož nařízení na žalobu na náhradu škody plynoucí z provozování internetové stránky proti žalovanému, který je pravděpodobně občanem Unie, ale jehož místo pobytu není známo, pokud soud, kterému byla žaloba předložena, nedisponuje průkaznými indiciemi, které by mu umožnily dojít k závěru, že uvedený žalovaný má skutečně bydliště mimo území Evropské unie.

- 2) Unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že nebrání vynesení rozsudku pro zmeškání vůči žalovanému, kterému byla žaloba při nemožnosti zjistit místo jeho pobytu doručena zveřejněním podle vnitrostátního práva, za podmínky, že soud, který se věci zabývá, za tímto účelem zajistil, aby proběhla veškerá pátrání, která ukládají zásady řádné péče a dobré víry, aby byl zjištěn pobyt tohoto žalovaného.
- 3) Unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že brání tomu, aby byl jako evropský exekuční titul ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 (ES) ze dne 21. dubna 2004, kterým se zavádí evropský exekuční titul pro nesporné nároky, potvrzen rozsudek pro zmeškání vyneseny proti žalovanému, jehož adresa není známa.
- 4) Článek 3 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu), se nepoužije v situaci, kdy místo usazení poskytovatele služeb informační společnosti není známo, neboť použití tohoto ustanovení je podřízeno určení členského státu, na jehož území je dotčený poskytovatel skutečně usazen.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 346, 18.12.2010.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 22. března 2012 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Finanzgericht Hamburg — Německo) — Grünwald Logistik Service GmbH (GLS) v. Hauptzollamt Hamburg-Stadt

(Věc C-338/10) ⁽¹⁾

(„Dumping — Prozatímní antidumpingové clo uložené z dovozu některých upravených nebo konzervovaných citrusových plodů pocházejících z Číny — Nařízení (ES) č. 1355/2008 — Platnost — Nařízení (ES) č. 384/96 — Článek 2 odst. 7 písm. a) — Určení běžné hodnoty — Země bez tržního hospodářství — Povinnost Komise prokázat, že jednala s řádnou péčí za účelem určení běžné hodnoty na základě ceny nebo početně zjištěné hodnoty ve třetí zemi s tržním hospodářstvím“)

(2012/C 133/08)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Finanzgericht Hamburg